

Αυτοκτονίες, Κοντεύει να χάσουμε τόσα παλληκάρια όσα δεν χάσαμε στο μέτωπο του '40!

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Ορθόδοξη πίστη](#)

Γράφει ο ιατρός Φώτης Μιχαήλ

Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά: Το κυνήγι της καλοπέρασης οδηγεί τους περισσότερους από εμάς στα εύκολα δάνεια. Τα δάνεια φορτώνουν τα νοικοκυριά με δυσανάλογα χρέη. Το χρήμα, ως δια μαγείας, στην «καταλληλη» ώρα εξαφανίζεται από την κυκλοφορία και οι δουλειές χάνονται η μία πίσω από την άλλη. Η ανεργία κορυφώνεται και τα εισοδήματα περιορίζονται δραματικά. Τα δάνεια είναι αδύνατον να ξεπληρωθούν και ο λαός περιέρχεται σε κατάσταση οικονομικού αδιεξόδου. Η ανέχεια κουβαλάει την φτώχεια και την εξαθλίωση. Η φτώχεια φέρνει την πείνα. Η πείνα στήνει τις ουρές στα συσσίτια. Η εξαθλίωση οδηγεί στην απελπισία. Η απελπισία κάνει γνωστή και στην Πατρίδα μας την αυτοκτονία! Τους αυτόχειρες τους υπολογίζουνε, λένε, στους εφτά χιλιάδες!

Το Γένος μας δεν είναι πρώτη φορά που δοκιμάζεται. Υπήρξαν μάλιστα και περιπτώσεις στο παρελθόν, που οι δοκιμασίες ήτανε πιο σκληρές και πιο βάρβαρες από τις τωρινές. Εντούτοις τα περιστατικά αυτοκτονιών ποτέ άλλοτε δεν παρατηρήθηκαν τόσο πυκνά.

Ποιός ήταν, όμως, ο θώρακας ο μυστικός και η ασπίδα η άορατη, που μας φύλαγαν παλιότερα από την κατάρα της αυτοκτονίας; Ποιά αρματωσιά μας προστάτευε μέχρι χθες από την αυτοχειρία και τώρα την χάσαμε και δεν την βρίσκουμε πουθενά;

Οι παππούδες μας, που διώχθηκαν από τις ακτές της Ιωνίας, από τα μέρη του

Πόντου, από την Καππαδοκία και την Πόλη, έχασαν τα πάντα. Τους άρπαξαν οι Τούρκοι και τα κτήματα και τις δουλειές και τις επιχειρήσεις και τα εμπορικά· κάποιες φορές και τις γυναίκες τους, ακόμα και τα παιδιά τους! Παρ' όλα αυτά, σε καμιά από τις γνωστές προφορικές ή γραπτές μαρτυρίες, δεν αναφέρονται φαινόμενα άκρας απελπισίας και αυτοκτονιών! Στερήθηκαν, δεινοπάθησαν, κακουχήθηκαν, αλλά ούτε στιγμή δεν απελπίστηκαν.

Ποιό να ήταν άραγε το μυστικό τους, που στάθηκε ανάχωμα απροσπέλαστο στην επίθεση των συμφορών και της απελπισίας;

Μην ήτανε οι υποσχέσεις των ξένων δυνάμεων; Μην ήτανε οι τραπεζίτες των Παρισίων και του Λονδίνου; Μην ήτανε, τέλος, οι φιλονεικούντες πολιτικοί των Αθηνών; Μάλλον όχι, διότι και σήμερα διαθέτουμε εταίρους και τρόικες και ελληνόφωνη Βουλή, αλλά δυστυχώς την απελπισία και τις αυτοκτονίες δεν τις γλυτώσαμε. Κοντεύει να χάσουμε τόσα παλληκάρια όσα δεν χάσαμε στο μέτωπο του '40!

Οι διηγήσεις των κατορθωμάτων τους μαρτυρούν ότι το πολύτιμο μυστικό τους δεν βρισκόταν εκεί όπου ελπίζουμε και στηριζόμαστε εμείς σήμερα. Ήτανε κάπου αλλού. Το αποκαλύπτει, στις κρίσιμες εκείνες ώρες, η ιεράρχηση των επιλογών τους: Μαζί τους δεν κουβάλησαν ούτε ακριβοπληρωμένους πίνακες ζωγραφικής ούτε άλλα κομμάτια της πολυτελούς ενδεχομένως οικοσκευής τους. Στις αγκαλιές τους μέσα, με σεβασμό και ευλάβεια, έβαλαν πρώτα απ' όλα ο, τι πρόλαβαν να μαζέψουν από τα καμένα τους μοναστήρια και τις γκρεμισμένες τους Εκκλησιές: Τα ιερά εικονίσματα, τα αγιοπότηρα και τα λείψανα των Αγίων τους. Αυτά ήταν τα τιμαλφή τους, οι αξίες τους και τα ιδανικά τους. Αυτά τους στήριζαν τότε και τους έσωζαν από την απόγνωση και τις αυτοκτονίες.

Να, λοιπόν, ποιό ήτανε το μεγάλο τους μυστικό: Η Πίστη. Η μεγάλη τους αγάπη στον Χριστό και στην Παναγιά. Η λατρεία τους στον Θεό· δηλαδή στην όντως Ζωή. Γι' αυτό και η απελπισία συνιστούσε για ελόγου τους αίρεση και η αυτοκτονία σήμαινε αμαρτία ασυγχώρητη.

Στις ημέρες μας, όμως, ο βαρύς αυτός οπλισμός της καθ' ημάς Ανατολής θεωρήθηκε παρωχημένος και παρακατιανός. Τον παρατήσαμε λοιπόν, χωρίς δεύτερη σκέψη, και βάλαμε στα στήθια μας για προστασία »πανωπλιες αποκριατικές» φράγκικης κοπής .

Το αποτέλεσμα; Το βιώνουμε.

Πηγή: impantokratoros.gr